Ahmet Telli

Bakışın Senin

şiir

AHMET TELLİ'NİN ESERLERİ

Şiir:

Yangın Yılları, 1979 (9.Basım 2015)
Hüznün İsyan Olur, 1979 (18.Basım 2015)
Dövüşen Anlatsın, 1980 (11.Basım 2015)
Saklı Kalan, 1981 (14.Basım 2014)
Su Çürüdü, 1982 (18.Basım 2015)
Belki Yine Gelirim, 1984 (18.Basım 2016)
Çocuksun Sen, 1994 (15.Basım 2016)
Kalbim Unut Bu Şiiri, *Seçmeler*, 1994 (13.Basım 2015)
Barbar ve Şehlâ, 2005 (5.Basım 2013)
Nidâ, 2010 (4.Basım 2016)
Bakışın Senin, 2016
Yüzünün Doğusu Gül (Gul e Rojhilata Rûyê Te) Türkçe - Kürtçe/
Seçme şiirler, 2005 Çeviri: Lal Laleş

Yazılar:

Ben Hiçbir Şey Söylemedim, 2001 (4.Basım 2012)
Sulara mı Yazıldı, 2001 (4.Basım 2012)
Buradayım Sözümde, 2005 (2.Basım 2012)
Neylersin, 2013
SöyleSen (Söyleşiler), 2015
GörSen (Plastik sanatlar yazıları) 2016

Bekleyenler:

Vedâ Divânı (Toplu Şiirler, 1966-2016)
Arkadaşlık Günleriydi (anlatı)

Hakkında Yazılan Kitaplar:

Yangın Yıllarından Nidâ'ya Ahmet Telli Şiiri, 2011 Asuman Susam
Nidâ Odağında Ahmet Telli Şiiri, 2012 -Sempozyum Kitabı-

Kendi Sesinden Şiir CD'leri:

Kalmasın, 1993
Kül ve Kil, 1997

Ahmet Telli

BAKIŞIN SENİN

(şiirler)

§

Yayın No 1582
Türkçe Edebiyat 603

Ahmet Telli
Bakışın Senin

Editör: Mehmet Said Aydın
Kapak tasarımı: Emir Tali

© 2016, Ahmet Telli
© 2016, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Ekim 2016 (2000 adet)

ISBN: 978 - 605 - 185 - 063 - 4
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

BAKIŞIN SENİN

Ahmet Telli

Vedâ Divânı

Şiirimiz bitince ve solduğunda
Sarı gül yaprağına yazdığım divan

Onat Kutlar

YENİ BİR DEFTER

Yeni bir defter koydum önüme
Konuşkan harfler, ateşböcekleri
Çölün güneşi, rüzgârın uğultusu
Gibi devinsin sayfalar, böğürtlen
Koksun ya da ihlâl etsin sınırları
Hayata bir hayat bağışlansın

Yeni bir defter, şehrin ışıkları
Cinayet ve cinnet saatleri
Bel ağrısı, diazem, şarap, konyak
Tökezleyen kâlp, uçurum düşü
Mürekkep kokusunun dahli
Hayata bir hayat bağışlansın

Yeni bir defter şiir mezarlığı
Kâfiyeler şahbeyitler kuyusu
Hâfızanın mahşer yeri de denebilir
Acelesi var gibi ağırdan alıyor
Belâsını buluyor sokağa çıktığında
Hayata bir hayat bağışlansın

Yeni bir defter, kötü ciltlenmiş
Bir ömrü özetliyor mum ışığında
Harmanında yangın uykusunda kâbus
Kendine harami kelimeye anarşi
Bir yol aramıyor dağ çağırıyor onu
Hayata bir hayat bağışlansın

Yeni bir defter, uzun uzun bakıyor
Neye baktığını bilmiyor aslında
Türküleri unutmuş caz dinliyor
Peşine düşüyor atonal ne varsa
Yaralı bir gerilla, sürgün bir halk
Yabanıl kokular kokuyor üstü başı

Hayat ona bir hayat bağışlasın

UNUTMALAR ÜZERİNE

Bir roman kadar uzun bu tümce
-Sonra işte yaşlandım
Gülten Akın

Büyükannemin masalsı sesini duyuyorum
Taşplak kayıtlarındaki cızırtılı şarkılarda
Kimi şarkılar şarklı yanımıza karşılık mıdır
Muamma ile basit sözler yan yana düşüyor
(Ya da iç içe giriyor mu demeliyim buna.)
İlkgençliğim; açıkhava sinemaları, serseri
Mayın diyordu komşu kızın annesi, bütün
Bunlar Çocuk ve Allah'tan önceydi galiba.
Sonra Politzer, Dimitrov, Devlet ve İhtilal;
Kronştadçıları (gecikerek de olsa) samimi
Bulduğunu Lenin'in, Nisan Tezleri'ndeki
Faust'tan alıntısı da nisyana gömülmemiştir:
"Gri teoridir, dostum; ama yeşil yaşamın
Sonsuz ağacıdır" /diyalektik handikap bu/
Hâlâ ezberimde Fuzuli'den birçok gazel,
Mahir'in Kesintisiz'i Deniz'in son sözleri
Hani derler ya, "mıh gibi" aklımdadır;

Ama dün okuduğum kitabın adı neydi,
Hatırlayamıyor bu yorgun hâfıza!..

"Nisyan ile malûl" olduğumuz malûmdur
Ama malûlen emekli solcunun muhabbeti
Kötü çevrilmiş bir kitabı okumaya benzer
Ödünç anılar labirenti de denilebilir belki.
Son günlerde unutup gidiyorum fincandaki
Kahveyi, oturduğum evin kapı numarasını,
Yaşadığım şehrin ne kadar az tanıdık ve gri
Olduğunu fark ediyorum yıllar geçtikçe
Şimdi yüzler silinip gidiyor birer birer
Fotoğraftakiler kimlerdi çıkaramıyorum
Vedâ ediyor sanki herkes sitemkâr edâ ile
Dalgınsın diyor kadehteki rakının mavisi
Bellekteki pası silemiyor artık bu hayat;
Anılar edinmiştim bunca yıl kış kıyamet
Sımsıcak tutsun diye kalbimin tenhasını
Ama babamın ölüm tarihini ikide bir
Telefon edip öğreniyorum kardeşimden

de, bir itiraf düşüyor şimdi payıma
"-Sonra işte yaşlandım"

KIYIDA

Yaprakların hışırtıları, börtüböceğin
Hiç dinmeyen sinir bozucu sesleri

Yılan ıslığı, gittikçe koyulaşan sığlık
Tarazlandıkça yayılan yosun kokusu

Deniz mi kamaşıyor göz kararması
Dalgaların ve ufkun harelenmesiyle

Uyku, rüya, kâbusla sıçrayan beden
Zonklayan kalbin fırlayan bozuk ritmi

Sarmal bir yansı beynin uyuşma hâli
Karıncalanan zaman, derin bulantı

Kıyıda, bırakılmış yahut unutulmuş
Çürüdükçe belleğini yitiren enkaz

Bir ülkenin yakın tarihi

Dağa çekilelim peki ama yanan şehirsin sen
Küllerin arasında kalmayı deniyorsun
Bilmediğim bir dilin var sözlerin en çok
Beni yakıyor; tenimi, kalbimi
Enkaz altından geliyor sesin tarih deme bana
Tarih büsbütün bir yalan sözlüğüdür şimdi
Tekerlek de deme boynumdaki eski bir çağ o
Kuyular açılıyor senin için sen ki çoksun
Asit ve sönmemiş kireç kuyuları boyun kadar

Boynun hatırladığım bir kuğu hüznü

Bir karınca sürüsünü görsen karınca olup
Düşerdin kâfilenin önüne, susamış atlar için
Irmak olurdun dağ serinliği okşardı yelelerini
Yahut bir bulut ağardı şehlâ sessizliğine
Sen seni aynalarda değil deli sularda denedin
Ormana tütüne yüzüyle konuşan bir halktın
Şimdi bütün bunların kefâreti isteniyor senden
Ay utancından kıpkızıl, çöle dönüyor coğrafya
Bedevileşen devletin mülkü olsun diye

Karıncayı ay'ı ormanı şehri unutma

Coğrafyanın memelerinden emdiğimiz süt
Kan olup akıyor yaralarımızdan ama ben
Kendimi çağırdım senin yanına, haysiyeti
Nedir ölümün görüp yaşayalım birlikte
Sesini duyalım topraktaki iniltinin ama sen
Seni unutma, keder de onarır hayatı bazen
Ateşin lânetini İbrahim'e sor ve suyu dinle
Şehri anlat, hâtıraları koru, taş çölün rahmidir
Mermerin damarlarına sızmıştır hikâyemiz

Suyu dinle toprağı anlat seni unutma

Enkaz altından geliyor sesin tarih deme bana
Nabzımda biriken kimya patlamak üzere
Hakikat nedir diye sormaya vakit kalmamış
Ronya'yı gördün mü kardeşimin emanetiydi
Saçlarını uzatmaya vakti oldu mu öğren
Çığlık onundu: *Êdî bese, êdî bese, êdî bese*
Sen seni unutma ve şehri sakın terketme
Biz dağa çekiliyoruz yanan ormanlardan geçerek
Biz dağa çekiliyoruz küllenmiş hâtıralara

Ronya'yı unutma Ronya'yı unutma

AH KADIN

"Gülüşünden vurdular kardeşimi!"
Hacı Birlik'in ağabeyi: imc tv, 8.10.2015

Ah kadın, Cizre miydi senin adın
Cudi'ye bakıp durma fistanın alev alır
Bilmez misin ki kan değdi çakalların dişine
Her bodrum tekinsiz saatler gibi işliyor
Ve genzinde bir yanma tuhaf bir kekrelik
Gece bir dumandı tütüp durdu Gabar'da
Sokakta mezarlık sinekleri, çıldıran tarih

Bilmez misin ki kan değdi çakalların dişine

Ah kadın, adın Cizre miydi senin
Ekmek almaya gidenin yaşı mı sorulur
Berkin Elvan'ı ne zaman unuttun, hani
O kaşları karadan daha kara Berkin'i
Ölü bebekleri beyaz bayrak esirgemiyor
Bir derin dondurucu bul yahut kâbusa
Dönen uykular kanatlansın Botan'da

Ölümün haysiyeti ölüm kadardır

Ah kadın, sen Lokman'ı tanır mıydın
Gülüşü Dicle gibi harelenen Lokman'ı
Mem û Zîn'i ezbere okurdu; boynundaki
Kement soldurdu mu o gülistan gülüşü,
İmlâyı boşver hayat sığmıyor ona
Melayê Cizîrî'nin Divân'ı yanıyor Kasrik'te
Yanık kokuyor şehir, şehir kan kokuyor

Ah kadın, Cizre miydi adın Şırnak mı
Nusaybin de olabilir hadi sen söyle

Unuttun galiba: hızı yavaşlatan
Bir doğa tansığıdır seher vakti
Yaşlı meşelere sor söyleyeceklerdir

Yılkı atlarını göreceksin orada
Çayır kuşlarını ve asmin çiçeğini
Sessizlik nasıl bir ezgidir, şaşıracaksın

Unutmak olmaz; erkenci yolcular
Ovadan yamaca tırmanırken ayırdeder
Beyaza durmuş o serin ağartıyı

Serin bir hışırtı hatırlatır belki sana
Hızla geçen ömürden artakalanı
Ve şiirin hız karşısındaki umarsızlığını

Hayır, uygar değil kalbimin atışı
Hız delik deşik etmiştir onu, hüzünse
Sızıyor o tansıkla doğanın koynuna

Söz buharlaşıyor eskiyor aşklar da
Mektubumu yeniden oku ve de ki;
Kabulümdür eski aşklar hız karşısında

KİM

Kim? Acısını mürekkep
Yarınını yazı'dan sanmış
da zamanın göçüğünde
Biriktirmiştir sessizliğini

Kim'den bulaşmış idi
Ki mat nesneler gibi
Dilini unutmuş loş ân
Körleşen yalnızlıkta

Kim diye de kendini mi
Soruyor kabahatlerine
Bilmediği ne çok şey
Akıyorken aklına nasılsa

Kim, evet kimesne kim
di fısıltılar burgacında
Sözün sessiz, kelebeğin
Gürültüsü anlamında

Belki kimcik idi açılsa
likleri, esrik yazılarda
Mürekkebin soğurduğu
Sözün boğumlarında

Mayınlıydı hakikat
Ve zalim ve gözükara
Dağa öylece baktı- - kim
lerden olduğunu bilmeden

EŞIK

O kapıda bir an:
Çayırın kokusu
Çınarın belleği
Durdurdu bizi

Kırlangıcın telaşı
Kelebeğin hüznü
Gölgelendi kapıda
Eşikte kalakaldık

Eşikte kalmak
Yorgunluk dedik
Kendi kendimizle
Konuşur gibi

Bir fısıltı; kelebek
Kırlangıç, eşik
Yahut yaşlı çınardan:
- Cesareti olmayana
Yol ne lâzım gelir!

SÖZ YORGUNLUĞU

Söz yorgunluğu bu, fark edilmiş
Bir yaranın rüzgârla örselenişi
Hâyâllerin ürküttüğü tenhalık
Sonra ten seğirmesi: söz usancı

Her sapakta "yalnızsın!" işareti
Biliyorum lan, biliyorum bunu
Diyebilmek sözü çoğaltmak mı
Kuyuya bir taş daha: ses olsun

Unutmak ve uyumak firar belgesi
Fotoğraf, soğuk damga, mühür
İtiraz kaydı yerine bir kan pıhtısı
İmza okunmuyor: tek kullanımlık

Söz uçamamış kanatları kırık çünkü
Hâtıralar, yeminler, masûmiyet
Sular seller gibi akıp gitmiş ömürden
Kibir ve söz hanidir yol arkadaşı

Kibir de ağırlık söze ve dönüp
Bir kez daha yoruyor söyleyeni
İstiap haddini aşmışken yorgunluk
Her sapakta "yalnızsın!" işareti

KÖK VE KEHÂNET

Dilini mürekkeple sınayan kehânet
Ne zaman sızmıştı şiire ki şairine
Belâlar vaat edip çekilmişti öteye

Ötede kalbî esrar ile indiği kök
Zakkumun yahut aysarların
Alacakaranlığı değilse nedir

Nedir, Kassandra çıkmazındaki yıkım
Söylendi, yazıldı sonra unutulduydu
Kelimeler ne zaman köklenmiş lânete

Kök ve kehânet: sezinleyen trajik
Bilicinin dil sürçmelerinden başka
Bir şey değil şiirin arka yüzünde

Atlarını yılkıya bırakmış bir Çerkes kadar kim bilebilir yalnızlığı? Bu gaflet çukurundan onu kim çıkarabilir? Ve zaman ayağı kırık bir at gibi tökezlerken, söz kâr etmez artık Çerkes'e; boğuncun çölüne atar kendini ya da ormanın koyu karanlığına. Sahtiyan eyeri, gümüş özengiyi, ince kırbacı okşaya okşaya gün akşam olur. Akşam ki, kasvet ne kelime! Hâtıralar da dolduramaz gittikçe koyulaşan bu boşluğu. Önce bir ağıt, bir inleyiş. Günler efkâr uçurumu olur, kendisiyle konuşur aralıksız. Deliye çıkar adı, garib diyenler de olur. Kasabaya inse meczup derler, peşine haşarı çocuklar takılır, teneke bağlarlar çapraz yeleğine. Yeleğin altında gümüş saplı kama parlar ki, ayın ışıltısına, suların şavkımasına benzer. Çocuklar korkup çağırtıyla kaçışırlarken zaptiyeler basar sokağı.

Derler ki, hapisanenin karşısındaki tepelerde zaman zaman hayaletimsi gölgeler gibi beliren mastengler, aya karşı şahlanıp Çerkeslerini isterler zaptiyelerden.

Ne olmuş yani çobanıl olduysak!

Yaşasaydı böyle derdi Adnan Satıcı, (Dokuzuncu Blues'u unutmadan.) Gülten Akın Seyran'dan indi mi sanıyorsunuz? Külebi zaten Karacoğlan'ın bacanağı. Ahmet Erhan derler (bak hele!); yılkı atıdır o. Behçet Aysan kırık ikonalar, kırık testiler, kırık ayçaların hüzünlü sesiyle gelmiş Girit'ten. Azer Yaran, Yesenin'in köylüsü; doğanın fısıltısıdır "danakıran. diken ucu. ısırgan." Gökçe Enver şehre ancak varoşlardan bakabilmiş galiba. Ahmed Arif'se töre'nin silahşoru.

Cemal Süreya'yı kim nerede isterse orada bulsun, çobanıldır onun da bir yanı.

KUNDUZ

Üstündeki örtüden sıyrılan o hikâye
Uzun sürmüş bir kâbustan uyanır gibi
Gecenin ve hecelerin kalbine sızdıydı

Atlılar geçiyordu hikâyenin içinden
Yaralarını saklayan bir Çingene
Ufkunu yitirmiş şehirler geçiyordu

İnfilâk hâlindeki dağın masalı
Taşları emzirmekten yorgun nehir
Kunduz söylencelerini hatırlamaktadır

Anlatıcısının kekemeliğine sığınan
Bir hikâyeyle başlıyordu her şey
Sükût helâk etmesin diye belki

Atlılardı yıkık duvarların ardında
İtiraz yürüyüşünü ısrara biriktiren
Eksik kalmasın için yabanıl koku

Koku ve bellek: o kaynayıp duran
Yeraltı sularıydı ki arıyordu uygun
Bir vaktini aşksız geçen günlerin

Gölgelerini nehrin ışıltısına bırakan
Susamış atları bekliyordu günler
Açarak sayfalarını kunduz hatıraların

PANKART

Yazmışlar eciş bücüş harflerle
"Hepimiz o dediğisizdeniz"
İtiraz topluluğuna uzaktan
Pankartlarıyla yakınlaşmak
Olabilir mi diye

Buluta benziyorlar denize martı gölgesi
Kasabalarının kokusu hâlâ üzerlerinde
Bazen tinerciye çoğu hiçkimse'ye

Yılmaz Güney duruşlarında fiyaka
Müslüm Gürses kollarında jilet
Yazı değil söz üzreydiler
Kimim değil ben;
Sorulsa cevapsız bir bakış
"Sana ne lan!"
Kaldırımdakine posta koyup
Otomobillere öncelik verirler

Yine de buradalar, atık kâğıt
Toplamaya ara verip
"Hiç kimseyiz, o dediğisizdeniz"

Sırf tacir bakışını kırmaktı
Viski yerine tekila ısrarım
Keçiyoluna inatla sapışım
Ölü merakına tuz olsun için
Olsun, diyor, arkadaşımsın

Tinercilere kanım kaynıyor
Hayranım çakal üslûplarına
Hâyâl kurma yarışı yapıyoruz
Rutubetli kuytuluk yerlerde
Olsun, diyor, arkadaşımsın

Sokak köpeklerini kışkırtmam
Mutsuzluk nedeni desem de
Vardır elbet kökünde bir şey
Bir psikoloğa danışmalıyım
Olur, diyor, arkadaşımsın

Sırf üzmek için birilerini
Çiçeklerine işiyorum yolüstü
Sarhoş taklitime kanmıyor
Mahallenin gariban asesi
Olsun, diyor, arkadaşımsın

Şu günlerde süngüsü düşmüş
Ahalinin cesaretine şaşkınım
Gıcığım bayrak sevgilerine de
Kalk gidelim buradan diyorum
Gidelim, diyor, arkadaşımsın

PARK

Ortamalı hüzünler gezdiriyor ortalıkta
Köpekleri değil gözlerini. Ortalık canhıraş
İken nerdeydi, kendine sormaya gerek yok
"*Lan bak, git*" dese de park bekçisi o hâlâ
Ağaca kazıyor hüznünün köpeklerini
İzmaritini iki parmağının ucuyla
Fiyakalandırıyor da "Lan bas git" diyor
Bir kez daha "senin izmaritinden
Kavga da çıkmaz yangın da"

Çıkınındaki domatesi peyniri kuşlarla
Bölüşürken park bekçisi, hüznünü
Kuyruğuna sıkıştırıp gidiyor ötekisi

KALEMKÂR

Her hecesini ayrı bir kalemle
Yazarken kızıl renkli o şiiri
Sesini bakır levhaya işlemek
İçindi bedestenden aldığın
Çekiç ile yivli çelik kalem

Dünya durdukça yaşayacağını
Sanan çocuktun bir zamanlar:
- Ölümsüz sanma kendini, ey
Kalemkâr, bakır durmadan
Bunu anlatmıyor mu sana!

Anlatmıyor mu sana!

70

Yaşıma kâfiye düşüren folklor
Aklınca felsefe yapıyor yine
Kakofonik tafrasıyla kendini
Müneccim herkesi salak sanıyor

Akıl tozlaşınca hengâme hüküm
Hüküm de hayata bir zorbalık;
İpek teraziyle tartılır mı, kâlbe
Bir süveyda gibi sızıyor folklor

Oysa dingin ırmağımla sulanıyor
Atlastaki derin vadiler, tepelere
Tırmanan böcek de biliyor bunu
Bilen susuyor bilmeyende laf çok

Yine de hayat ipine takmıyor
Folklorun işi bitmiş kâfiyesini

ÖNCESİ Mİ

Düşüşüp durmaktasın zihnin tökezliyor
Yırtık zamanın en ucundasın, uçurum
mu diyorlardı ne; işte orayı seçmişsin
Hırpalandıkça solan kelimeye ne denir
Uzak çok uzak kalbinle kurduğun söz

Yolcu unutmuş menzili ufuk bungundur
Çürüyen otlar çılgına çevirir börtüböceği
Başın dönüyor eprimiş hâtıralar ortasında
Söyleseler inanmazdın mekânsızdır aşk
Okunaksız bir elyazısı diyorsun hayata

Hayat bir kez doğrulasaydı seni

Kalbim mi diyorsun daha sormamışken
Hiç gitmemişken kaybettiğin kendine
Kendini gölge sanıyor her hatırlayış
Unut gitsin mi, unut gitsin öyleyse
Yol yakınken dönen hikâyeler biriksin

Biriksin unufak ettiğin dar zamanlar
Haritanın denizde ıslanmış parçası
Bir şiire siktir çekip firar eden mısra
Keder yahut şehirden kovulma duygusu
Biriksin uçurumda ürperen her söz

Söz muammadır dilinde senin

Bir de ne yazıyor allahaşkına
Kâtipler, romancılar ve tanrı
Okumadığın, inanmadığın ne varsa
Biriktir ki tökezletsin seni
Seni bir kalbin dehlizinde unutsun

Yine de son günler vuruyor kapını
Israrla, inatla, kanırtarak bir şeyleri
Haysiyeti yağmur olan bir dağ düşün
Ufalanan zaman mıdır hâtıralar mı
Hadi yüzleş hiç beklemediğin yüzlerle

Omzuna yaslan ki bir karanlığın
Adına yakışan bir geçmiş bağışlansın

SONRASI MI

Bahar mı geldi içimde kış
lıyor hâlâ ağır bir yolcu
Anlattığına bakılırsa uzun
Sürecek bu masalın arkası

Yabanıl atlar tepelerden
Kurt sürüsü ormanın sisli
Derinlerinden sarkacak
Kalbim dediğim ıssızlığa

Sonrası mı, yok artık böyle
Bir zaman artığı, ki kendine
Mekân arayanlar kuşatmış
Hafızanın karanlık dehlizini

Bahar kışlıyor söze kar
Yağıyor epeydir, söyleseler
İnanacaktım ölümüme--de
Hadi yola düşelim diyor birisi

Yola düşelim peki, yol
Konuşur mu bizimle eski
Yolculukları, herkes unutup
Gitmişken biten aşkları

Neredesin! Cehennemin dibindeyim desem
Cudi'nin yamacında elbombasının piminde
Kalemin mürekkebinde sitemin ilk harfinde
Şarabın dip tortusunda aynanın kırık yerinde
Kayboluşun ortasındayım desem ne farkeder

Say ki dağın öte yüzündeyim sesinin hiç
Sızamadığı dingin bir koyakta, yıldızlı bir
Gök altındayım, atlarımı suluyorum nehirde
Bir de değirmen buldum suları köpürten
Kötü hâtıraları hâfızadan silmekte

Say ki bir bulutum yağmurunu esirgemeyen
Farzet ki fiilini yitirmiş bir cümleyim
Faili öksüz bir cümle de diyebilirsin
Kekemeliğim bundandır belki, her köşede
Beni tökezleten bir kadın gölgesi yahut
Kendini kâhin sanan bir şair bulunur

Peki sen kimsin desem gereksiz bir soru
"Karanlıkta yüzen" gerçeksin galiba
Ölü heceler pıtraklanıyor sözcüklerinde
Yürüdüğün sokaklarda kimliği belirsiz
Hayaletler görüyorsun ürperen kalbinle

Belli ki seninki kara, kapkara bir ütopya

ESKİ BİR AŞK

Unutuldu sanılan eski bir aşk
Her nasılsa hatırlatır ya kendini
Bir koku, bir kitap yahut sokakta
Bir sesin çınlamasıyla apansız

Açılıyor hâfıza denilen karakutu
Uykuyla uyanıklık arasındaki rüya
Gibi söylenip de unutulan ne varsa
Gümüş kararmış menteşeler paslıdır

Duvardaki saatin yorgun sarkacı
Radyodaki caz programı, konser
Ve tiyatro biletleri nasıl biriktirmiş
Artık bir boşluğa dönüşen anları

Saklanmış galiba kimi hâtıralar da
Duvardaki resmin gelincik kızılına
Rüyanın en mahrem yerine sızıyor
Bir yolculuğa çıkarkenki heyecan

Aklım, diyorum o zaman, ey aklım
Koru beni hâfızanın uçurumundan
Sorularıma karşılık aramayı bırak
Ve söndür dehlizin ucundaki kandili

Güneş Saygılı için

Sitem de insana dair
Demişti hayatımızdaki biri
Nefret de öyle ayrılık da
Yazıya sızarken bozuk imlayla
İntikamcı ve barbar olmasın
Diye bitirmiş olmalı sözünü

Sen şimdi ömrüne vurduğun
Neşterle heyhat! Dilini
Köpürttüğün kime benzemektesin
Ey saygılı güneş
Ey eski hâtıra
Yazı dikkat ister senden

Diyor ki Konfüçyus:
"İnsanın boyundan uzunsa gölge
Orada güneş batıyordur"
Sayfalar da delikdeşiktir orada
Ve belli ki çekirge istilasına
Uğramıştır yürek

HÜNER

Böğürtlen mi kokladın tozlu yollardan
Morarıyor dilindeki bütün kelimeler
Hadi sor ne soracaksan tereddüdün
Zaman ayarlı korkulara dönüyor
İkide bir kaçırma gözlerini herkes bilir
Kâlbi kırılanın kâlp kırmadaki hünerini

Bakışında tozlu bir böğürtlen tadı

Böğürtlen dikenleri söz kadar yırtıcı
Bir hayvandır mı diyorsun, anneme
Sorarsan ince bir şeytanlıktır hüner
Hadi sesinin anaforuna kapılsın söz
Evcil bir rahatlık edinirsin kimbilir
Moraran kelimeler de dinginleşir belki

Sen hünerinle başbaşa kalırsın

I/

Rüyanın içinden geçen rüzgâr mıydı
Bir kadının masalını ağlayan nar ile
Gülen ayvaya fısıldayan, ki vedâın
Vakti gelmiş de farkında değil bunun
Işığını kalbimize döken solgun çiçekler

II/

Çiçekler hüzünlü, kokuları kaybolmuş
Kadınsa yaprak döküyor tam da orada
Galiba ölüyoruz diyor, sönüyor ışıklar
Kim duyabilir şimdi çiçeklerle kadının
Kuğularınkini andıran vedâ ezgisini

III/

Hoşçakal ey hayat, bütün ömürler
Gibi bitiyor işte bizim de ömrümüz
Bir vedâ divanının solgun sayfalarıdır
Dökülen bu yapraklar ve bir kadının
Dünyada bıraktığı dağınık hâtıralar

Hadi anlat divâna girmeyen vezinleri
Unutulmuş sözleri ve kayıp hüzünleri

Tam da orada soruyorsun: hüzün nedir
Ne bileyim ben! (soru mu şimdi bu)

Hâreli sularda yüzünü bul demiştim
Buldun mu? Tütüp duruyor kelimeler

Sesin haysiyetini korumuyor kâfiye
Kâlp atışlarına uymuyorsa bir aşk

Hayret! Dünyayı anlamıyorum, sarmal
Bir kaos nesnelerin hayata söylediği

Ki içrek zamiriydi kadim hâfızanın
Ölümü diyalektik kılan anâsır-ı erbâ

Öyle mi diyorsun kalem ve mürekkep
Gölgelenip hecelerin erimine akarken

Tuhaf uçuşlu bir kuş konuyor ateşe
Simurg'un soyundan sanıyor kendini

Hep masal sanıyordum, divân imiş
Vedâın vaktini fısıldamakta olan

Bakışın Senin

"Sarışınlık getirir gözlerin akşamlarıma"

Cenap Şahabettin

BAKIŞIN SENİN

Bakışın senin: çatılara yuva yapmış kırlangıç hızı
Ağustos denizinin çırpınışı, bahçeye inen çocuk
Bir romanın ilk cümlesi oluyor alnına düşen saç
Ulusal müzeye kabul edilmeyen aykırılıksın sanki

Bakışın senin: kavakların rüzgârla kıpırdanışı
Bir kamaşmayla ürperişi zeytin ağaçlarının
Tam orada dur şimdi, gözbebeklerinin hayret
Nidâsıyla harelenmesine tanık olsun zaman

Zaman kelimeler gibi sekiyor bakışında senin

Tanelenen buğday başakları ve güz ve şiir
Galiba bakışında kuruyorlar çadırlarını
Hadi çekil artık bu tablodan rengin soluyor
Su değirmenleri çağına dönüyor hayatımız

Pencereme konmuş ürkek serçe, soğuk
Kış günlerinde bahçeyi ısıtan gül fidanı
Gecikmiş bir mektubun üstündeki puldan
Sen miydin gölgelenen, o eski aşklar mı

Küllerin altındaki közdü bakışın senin

Unut ve öyle gel mi diyor bakışın senin
Hatırla atlas yatağındaki derin uykuyu
Şüphe ve sır, huzursuzluk ve endişe ve tam
Aklıma gelmişken dilimde acılaşan soru

Ödünç hüzünler kadar alıngan bir kuyudan
Çıkrık sesini al, suya değebilir mi şavkın
Gölgesiz kalınca hayat da karıncalanıyor
Susunca konuşan mevsim mi demeliyim

Şikâyetsizdir ve füsunkârdır bakışın senin

Dörtlükler

"Serçe havalanmış da
Hâlâ sallanmakta
Eriğin dalı"

Emin Şir

UÇAN SU

Ağrı-Kars yolunda karşılaşıyoruz o mucizeyle
Ömer Polat'la aynı anda hayranlık nidâmız
Biz Terekemeler diyor şoförümüz, Uçan Su
Diye biliriz onu, sizse galiba, şelale diyorsunuz

YOLBOYU

Yolboyu her direkte leylek
Yuvası, yıllardır öylece
Beklerlerdi göçmenlerini
Amed - Batman baharında

DAĞKIRLANGICI

Kendini gölge sanıyor uçmaktan
Yorgun düşen bir dağkırlangıcı
Nerdedir dallarına konacağı ağaç
Yahut uzayıp giden telgraf telleri

ÇOCUKKEN

Bir karınca yuvasının başında
Saatler geçirirdik, sonra sırtüstü
Uzanırdık serinliğine çayırların
Köpeğimiz telaşlı aklımız çocuk

GÖLGE

Gittim, bir ağaca sordum adını
-Gölgemdir, dedi; beğendiysen
Bağışlarım çocuklarına ama sen
Kaybolmamışsın ki ormanda hiç

BÜYÜKANNE

Başı sıkışınca büyükannem de öyle
Yapardı. Ve derdi ki, gölgesine otur
Dinle ağaçlarla rüzgârın sohbetini
Bir ıslık tutturacaksın dönerken evine

ÇARDAKALTI

Gölgeli ve serin çardakaltı
Buyur ediyor el sallayarak
Uzaktan yorgun atlarıyla
Geçip gitmekte olanları

BİR HİKÂYE

Akşama dek çardakta otururdu gözü yolda
Şimdi küçük harflerle fısıldıyor bir rüzgâr
-Merhaba ey yaşlı adam mangalın sönmüş
Evinse virane, kimdi zamanın tökezlettiği

ARKADAŞLAR

Kısacık ömürlerine devrimler sığdıran
Arkadaşlar arkadaşlar arkadaşlar
Yaşamak ağır geliyor artık mezarlarınıza
Karanfiller bırakıp dönerken her defa

KUTSAL

Bezgin köylülerin alnındaki kırışıklar
Gibi kutsal kitaplar, ki hikâyelerden
Ölüm kokusu yayılıyor; şedit, kahhar
Bir kırbacı şaklatırken sırtımızda

DAMLA

Suphi Nejat Ağırnaslı için

Galiba
Vicdanıydı
O tek damla
O denizin

Kifâyetsiz muhterisler haramiler ve bilcümle
Alçaklara sözün hançerini savururdu ya Nef'i
Kazak Abdal Eşref Neyzen ve de Can Yücel
Şimdilerde galiba Cihan Oğuz devralıyor nöbeti

SEVGİLİLER

Büyük yolculuklar düşlemişlerdi birlikte
Son anda unuttuğu bir şey varmış gibi
Dönüp bir daha görünmeyen. Şimdi
Bir gülümsemeyle hatırlıyor o günleri

Gemiyi nehre indirelim Márquez'e selam
Alçak uçuş yüksek volüm halkta vesvese
Sen şarabın kırmızısını elmanın yeşilini
Cürm hâlinde yakalasın bizi ahlâk polisi

2015

I/

Bıçakla kesilecek kadar koyuydu karanlık
Şehri çakallar basmış pus tutmuş hâfızalar
Çıplak elleriyle eşeliyor toprağı bir kadın
Bir çocuk çığlık çığlığa haykırıyor ıssızlığı

II/

Nartan atları mı sulayacaktı Suruç'ta
Nart ülkesinin uzun yeleli rüzgârlarını
Gel otur iki çift laf edelim seninle Ferdane
Metin kadehleri hazırlayadursun sessizce

III/

10.10.10/ 101 Ankara Gar önü (mahşer)
Kardeşler kardeşler kardeşler
Ne Tanrı duyuyor çığlığı ne Devlet
Ölüm de kaybediyor haysiyetini

Zeyl

Meline Manuşyan'ın anılarını okurken notlar

Sen ki huzur vermeyen bir geçmişten
Yoksulluğun, hakaretin kırbacından
Derler ki kınmların en soysuzundan
Adını yeislerle kazandığını fısıldıyordun
Yetimim, kardeşim, ağır hâtıram Misak
Doğacak güneşi karnında taşıyan gece
Kadar kapkaraydı ışıyan bakışların

Gölgeler bir hayalete, karabasana
Dönüştüğünde vicdanın rüya gelinciğiydi
Kalbindeyse Meline, bakarsan sevdiğim
Kızı göreceksin dediğin horozlu cepaynanla
Adıyaman'dan mıydı yolculuğun Cünye'den mi
Ah yetimim, kardeşim, nasıl benziyoruz
Kimi huylarımızla birbirimize

Yanık bir kâğıttan daha kırılgansa zaman
Karşıçıkılacaktır elbet tarihin akışına
Buydu belki seni öfkesiz saldırgan kılan
Gestapo'nun rüzgârda yabanotları gibi yere
Serildiğini gördüğünde kuş kanadıydın
Kurduğun üçgenle tamamdı bu suikast da
Ve Paris o gün Kızıl Afiş'le donanmıştı

Yüksek sesle okunan bir şiir miydi dünya
Ve Meline bir Erivan türküsü müydü dilinde
Güneşe ve güzelim tabiata son defa bakarken
İkide bir söylediğin gibi, 'hayat zamanda değil
Zamanın kullanışında var olur',
Ot çürür, bellek tozlanır gümüş kararır da
Dinmez düşlerin uğultusu ah Manuşyan

Ve onlar hayata, aşka, bütün halklara
Kin duymadan kurşuna dizilen yirmiüçler
İhanetin affedilmezliğini hatırlatırken
Bir fırtına kadar sakindiler ki rüzgârı
Bizim Hrant duymuştu galiba sonraları
Ah yetimlerim, kardeşlerim, ağır hâtıralarım
Gözyaşı da bulaşıcıdır bu hazin hikâyede

Hakikatlı bir Chavezist,
Jose Gragoria Reyes'e

Avila tepesinden teleferikle inerken
Bungun görünüyor Karakas; Chavez
Sonrası böyle, diyor şair Dannybal

Avila işgalcilere karşı bir kale
Gibi kullanılmış geçmişte; Bolivar
Müzesindeki tabloyu anımsıyorum

Bolivar'ın evini gezerken, ihtilalci
Latin Amerika ruhunu kokluyorum
Yarım kalan devrimler tarihini

Duvar resimleri, grafitiler Chavezist
Büyük mülk sahipleriyse korkuları kadar
Yükseltmişler malikânelerinin duvarlarını

Coro'da cucuy, sert bir içki
Başağrısı yapmaz diyor Darwin
İkircikli tutumumu alaysıyarak

Maria Calcaño erotik şiirleri için
Polis takibinde 40'lı yıllarda, yüzü
Rosa Luxemburg'u andırıyor biraz

Gustavo Colina müthiş cuatroist
Şapkasını armağan ediyor Türkiye
Devrimcilerine selam olsun diye

. . . . . .

Beni buraya gömün demişti Chavez
4 Şubat Tepesi'ndeki eski garnizona
Direniş hep hatırlansın için olmalı

Daha bir yıl önce deli yağmur altında
Son konuşması vedâ mıydı sitem mi
Kemikleri sızlayan Başkan Chavez'in

Oradan bakınca 2014 Haziranında
Karakas'ın üstündeki tekinsiz anafor
Bütün ülkeyi içine çekecek gibi sanki

Durmadan şekerleme tıkınan obezler
Mâlikanelerinde geçmiş günlerin
Özlemiyle kıvranan petrol tüccarları

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Yarım kalmış devrimler sözlüğünde
Bir cesaret maddesidir Hugo Chavez
Simon Bolivar ve Che ile birlikte

.....

VE, ÜLKEM BENİ TERK ETTİ

"Başlarken yalnızsın, bitirdiğinde daha da yalnız."

Hasan Ali Toptaş

İÇİNDEKİLER

(2010 - 2016)

VEDÂ DİVÂNI

11 Yeni bir Defter
14 Unutmalar Üzerine
16 Kıyıda
17 Ricat
21 Ah Kadın
24 Hız ve Tansık
26 Kim
28 Eşik
30 Söz Yorgunluğu
32 Kök ve Kehânet
33 Hayaletimsi Gölgeler
34 Çobanıl
35 Kunduz
38 Pankart
40 Uyumsuz
42 Park
43 Kalemkâr
44 70
45 Öncesi mi
48 Sonrası mı
50 Kara bir Ütopya
52 Eski Bir Aşk
54 Neşter
56 Hüner
58 Vedâ Divânı / I
60 Vedâ Divânı / II

BAKIŞIN SENİN

67 Bakışın Senin

DÖRTLÜKLER

73 Uçan Su
74 Yolboyu
75 Dağkırlangıcı
76 Çocukken
77 Gölge
78 Büyükanne
79 Çardakaltı
80 Bir Hikâye
81 Arkadaşlar
82 Kutsal
83 Damla
84 Cihan Oğuz
85 Sevgililer
86 Darbe Günlerinde Aşk
87 2015

ZEYL

91 Ah Manuşyan
94 Venezuela Notları
96 Hugo Chavez
99 Ve, Ülkem...

Bu kitaptaki şiirlerin eleştirel yazılar dışında, her türlü yazılı ve görsel alanda kullanılması yazarın yazılı iznine bağlıdır.